

SCHIMBAREA STRUCTURII FAUNEI CINEGETICE DIN TERENURILE ÎNDIGUITE SITUATE ÎN LUNCA DUNĂRII

POPESCU C. CORNEL, MANOLACHE LUCIAN

1. INTRODUCERE

Cercetările au fost efectuate în anii 1968 și 1969. Necesitatea temei s-a impus din cauza lucrărilor mari de îndiguiri, desecări și irigații care s-au executat sau sînt în curs de-a lungul Luncii Dunării, lucrări care determină o modificare a biotopurilor și a structurii faunei. Bonitatea fondurilor de vînătoare, stabilită în anul 1961 pentru toată țara, nu mai corespundea îndeosebi în zona în care omul intervenise atît de energetic. Efectivele speciilor de animale se reduceau, altele noi făcîndu-și apariția în noile condiții de biotop.

Sarcina principală a temei a fost aceea de a studia toate aceste schimbări care s-au petrecut sau sînt în curs, precum și efectul lor asupra animalelor sălbatice, în scopul punerii în valoare și a ridicării productivității fondurilor de vînătoare.

Lucrarea vine să fundamenteze, pentru zona inundabilă, și o altă temă și anume: „Actualizarea criteriilor și clasificării pe bonitate a fondurilor de vînătoare din România“. Prin analiza condițiilor deosebite care s-au creat în terenurile situate în zona inundabilă a Dunării, s-au putut stabili cît mai judicios noile criterii care stau la baza determinării bonității fondurilor, precum și speciile de vînat care pot găsi condiții bune de trai, în biotopurile modificate.

2. STADIUL ACTUAL AL CUNOȘTINȚELOR

În ultima vreme, cerințele de mărire a suprafețelor agricole, prin desecarea terenurilor supuse inundațiilor, au generat modificări în structura faunei, pe terenurile supuse acestor operațiuni. Cele mai accentuate modificări s-au semnalat pe terenurile situate în zona inundabilă a Dunării, cît și în apropierea ei, terenuri în care predominau speciile de vînat acvatic. Aceste modificări au fost provocate de lucrările mari de îmbunătățiri funciare pe care le execută sectorul agricol, începînd îndeosebi din anul 1964 (Stăncescu L. ș.a. 1968).

Un articol interesant și bine documentat privind „Vînatul și pădurile de luncă“ (1968), în care se tratează acest aspect, este scris

de ing. Pașcovschi S. Reproducem partea introductivă, care redă fidel situația terenurilor inundabile: „Pădurile inundabile din Lunca Dunării și ale altor ape curgătoare, constituie un complex de biotopuri aparte. Aici se combină, de fapt, caracterele pădurilor de câmpie, cu cele de baltă. Factorul ecologic cel mai important este reprezentat prin inundații periodice. Pentru vînatul legat de suprafața solului o inundație puternică este o catastrofă, mai ales în perioada de reproducere; în condițiile noastre inundațiile mari coincid de obicei cu această perioadă. Astfel, pădurile inundabile nu sînt, în general, prea potrivite pentru reproducerea vînatului obișnuit, din regiunea de câmpie; în schimb, pot să-i ofere condiții bune de trai, după retragerea apelor“.

Inundațiile mari constituie un pericol și pentru vînatul de baltă cu pene. Inundarea cuiburilor situate pe pămînt sau pe plaurii din apă puțin adîncă, sînt cazuri frecvente; multe ponte se distrug din această cauză. Prezența unei vegetații lemnoase care rămîne deasupra apelor revărsate, constituie o posibilitate de a scăpa de pericolul inundației. Din autorii care tratează situația vînatului în condiții asemănătoare, se mai menționează: Bruchholz S. (1961, 1962), Rudescu L. (1963), Stankovic Sinisa (1967), Vespremeanu E. (1962) ș.a.

Dintre speciile principale, cu păr, existente în această zonă, se amintește: iepurele, căpriorul și mistrețul, iar din cele cu pene fazanul, precum și o serie de specii din vînatul migrator ca rațele sălbatice, sitarii și porumbeii sălbatici (Raicopol M. 1964, Tâlpeanu M. 1964 și Tuculescu Șerban, 1964).

Aria de răspîndire a speciilor de vînat (Almășan H., Popescu Cornel, 1963) a suferit schimbări importante, unele specii de vînat acvatic dispărînd sau efectivele lor s-au redus simțitor, iar altele, îndeosebi cele cu păr și-au mărit aria de răspîndire (căpriorul și iepurele).

Unul din obiectivele principale de gospodărire a acestor terenuri este ridicarea productivității cinegetice prin menținerea și ocrotirea speciilor existente și introducerea a noi specii în biotopurile modificate. Pentru aceasta se folosesc: — metoda creării locurilor (ogoarelor) de hrană și adăpost (Comșia A., 1961; Estienne H., 1967); — protejarea vînatului și combaterea dăunătorilor animali (Pașcovschi S., 1965, Sergheev B., 1962); — instalarea cuiburilor artificiale pentru vînatul acvatic (Weinzierl H., 1965) și — popularea terenurilor cu specii de vînat (Duda A., Străvoiu N., 1967; Ernsk 1965; Staritzbichler Franz, 1968).

Interesante sînt și publicațiile din Iugoslavia și Ungaria, care tratează problema speciilor de interes vînătoresc existente în Lunca Dunării (Bojovic Dusan, 1967). Ele au o importanță deosebită, atît prin faptul că prezintă situații asemănătoare celor de la noi, cît și prin aceea că în aceste țări s-au executat lucrări de îndiguire și drenări, de-a lungul Luncii Dunării, cu decenii în urmă, lucrări care folosesc ca material comparativ pentru situația existentă în țara noastră.

3. OBIECTUL CERCETĂRILOR

Obiectul principal al temei a fost de a analiza modificările de biotopuri petrecute în zona inundabilă a Dunării și influența lor asupra faunei cinegetice, în vederea găsirii soluțiilor care să ajute la ridicarea productivității fondurilor de vânătoare situate în această zonă.

Din investigațiile efectuate s-a constatat că de-a lungul zonei inundabile a Dunării (sau în apropierea ei), se găsesc fonduri de vânătoare cu o suprafață totală de cca 1 300 000 ha. Nu însă toate aceste terenuri au suferit modificări importante, care să genereze o nouă structură a faunei cinegetice.

S-au cules date asupra faunei și a biotopurilor de pe 114 fonduri de vânătoare, amplasate în raza următoarelor ocoale silvice: Băneasa, Cernavodă și Hirșova (din I.S. Constanța), Cerna, Măcin, Niculițel și Tulcea (I.S. Tulcea), Galați (I.S. Galați), Brăila (I.S. Brăila), Slobozia, Fetești și Călărași (I.S. Ialomița), Mitreni și Giurgiu (I.S. Ilfov), Alexandria și Tr. Măgurele (I.S. Teleorman), Corabia (I.S. Slatina) și Sădova, Segarcea, Perișor și Calafat (I.S. Dolj).

Observații asupra speciilor de vînat și lucrările de evaluare a efectivelor, s-au făcut pe trei fonduri de vînat (nr. 183 Lacul Boian, nr. 131 Balta Greaca și nr. 190 Balta Roșei) acestea avînd condiții mai reprezentative în privința modificărilor aduse biotopului și faunei.

4. METODA DE LUCRU

Modificările petrecute în zona inundabilă a Dunării au fost stabilite pe baza datelor culese de la ocoalele silvice, filialele de vînat și sistemele de îmbunătățiri funciare care administrează sau au lucrări în raza fondurilor de vînat afectate, cît și prin lucrări de teren (observații și evaluarea efectivelor de vînat), în punctele mai importante.

În total s-a făcut descrierea a 114 fonduri de vînat. Confruntarea descrierilor vechi care analizează situația acestor terenuri în 1960, cu descrierea lor la zi, s-a făcut numai pentru fondurile de vînat la care au rezultat modificări ale biotopurilor sau ale faunei cuprinse îndeosebi în raza ocoalelor silvice și filialelor de vînat din județele: Constanța, Tulcea, Galați, Brăila și Ialomița.

S-a făcut evaluarea efectivelor de vînat pe suprafețe de probă, pe fondurile: Lacul Boian, Balta Greaca și Balta Roșei, în anii 1968 și 1969, în scopul analizei situației fluctuației speciilor de vînat.

5. REZULTATE OBTINUTE

În prima parte a lucrării se analizează situația fondurilor de vînat, cuprinse în zona Luncii Dunării și în partea a doua, situația vînatului, în trecut și în prezent. Pe baza acestor analize se fac

unele propuneri provizorii, privind metodele de gospodărire a acestor terenuri, în scopul ridicării productivității lor.

5.1. SITUAȚIA FONDURILOR DE VÎNĂTOARE, DIN ZONA LUNCII DUNĂRII

Din harta întocmită cu amplasarea fondurilor de vânătoare de-a lungul Luncii Dunării (fig. 1), se observă că, pe traseul celor 1 070 km străbătuți de Dunăre la noi în țară sînt amplasate 114 fonduri de vânătoare. Fondurile de vânătoare situate în 25 ocoale silvice, pendinte de 11 inspectorate, au o suprafață totală de aproape 1 300 000 ha, din care cca 18% este acoperită de pădure, 56% este teren arabil, 9% pășune, 13% apă și 4% neproductiv.

Față de anul 1960 și îndeosebi începînd din anul 1964, pe majoritatea fondurilor de vânătoare situate în lunca inundabilă a Dunării, cît și în apropierea ei, sectorul agricol a început lucrări mari de îmbunătățiri funciare. Lucrările se pot rezuma, la două grupe mari și anume :

— desecarea terenurilor mlăștinoase și inundabile prin diguri de apărare și canale (de desecare), în scopul măririi suprafeței arabile și

— lucrări de irigare a terenurilor agricole, în scopul scoaterii lor de sub influența nefavorabilă a precipitațiilor reduse (sau a secetei).

Prima grupă are o influență covârșitoare asupra dispariției unora din speciile de animale existente sau apariției unor noi specii, deoarece, prin reducerea luciului de apă și prin oprirea inundațiilor, crește considerabil suprafața zonei uscate. Speciile terestre își pot extinde aria de răspîndire în detrimentul speciilor de vînat acvatic. Aici biotopul suferă modificări și din cauza transformărilor survenite în fondul forestier, prin reducerea lui ca suprafață, cît și prin o nouă reamplasare și schimbare a compoziției speciilor.

În grupa a doua, a terenurilor agricole care vor fi străbătute în toate direcțiile de canale de irigație, intră : terenurile inundabile desecate, care urmează a fi irigate, precum și restul suprafețelor agricole din Lunca Dunării și din apropierea ei (întreaga cîmpie a Bărăganului etc.). Astfel de lucrări au o influență mai redusă asupra existenței speciilor de vînat, influențînd mai mult asupra densității lor.

Proiectele privind lucrările de desecare și de irigații au fost întocmite de „Institutul de proiectări pentru îmbunătățiri funciare” și afectează cîteva sute de mii de hectare. Ele prevăd îndiguiri ori desecări, atît în zona inundabilă a Dunării, cît și în luncile rîurilor interioare.

5.1.1. Fonduri de vînătoare care au suprafețe cuprinse în lunca inundabilă a Dunării

Din cele 114 fonduri de vînătoare amplasate de-a lungul Dunării numai 92 de fonduri, în suprafață de cca 1 060 000 ha au în cuprinsul lor terenuri care sînt supuse inundațiilor. Din acestea, zona supusă inundațiilor care va fi apărută prin îndiguiri, este de 439 520 ha (tabelul 1).

Tabelul 1

Incintele îndiguite din zona inundabilă a Dunării

Subzona		Suprafața în hectare			
Nr.	Denumirea	Total	din care:		
			dig-mal	dig-propriu-zis	suprafața apărută
I	Calafat-Corabia	62 552	6 458	541	55 553
II	Olt-Călărași	123 779	12 623	1 174	109 982
III	Insulară	160 358	17 533	1 518	141 307
IV	Lunca ext. stîngă	64 065	4 920	635	58 564
V	Lunca ext. dreaptă	28 766	3 696	340	24 730
Total		439 520	45 230	4 208	390 136

Lunca inundabilă a fost împărțită în cinci zone distincte (fig. 2).

Din suprafața supusă inundațiilor, de 439 520 ha, vor fi apărute cu ajutorul digurilor cca 89% din terenuri, care în cea mai mare parte vor fi irigate și folosite agricol.

Deschiderea șantierelor mari care să lucreze pe suprafețe întinse, a început în anul 1964. Printre primele lucrări au fost cele din zona a III-a insulară (Insula Mare a Brăilei și Balta Ialomiței), acestea reprezentînd aproape 40% din suprafața totală a zonei îndiguite. Ele au fost luate mai întîi în studiu, dat fiind și importanța lor, prin modificările radicale aduse fondurilor cu vînat acvatic. Suprafața celor 17 fonduri însumează peste 160 000 ha.

Insula Mare a Brăilei. Este mărginită pe toate laturile de brațele Dunării și anume: brațele Cremenea și Vlcea spre vest, brațul Dunărea Veche (Măcin), spre sud-est și nord. Unitatea are o lungime de cca 60 km, începînd din aval de Hîrșova și pînă în dreptul Brăilei, lățimea maximă fiind de 16 km.

Regimul nivelurilor Dunării prezenta variații de cca 7—8 m, care determina caracterul inundabil al terenurilor din această unitate.

Din cauza terenurilor care au cote joase, inundarea avea o frecvență ridicată, insula fiind acoperită de apele Dunării în medie la 1—2 ani și cel mai rar 3—4 ani (Louris Stăncescu și N. T. Ioan, 1968).

În tabelul 2 se prezintă o situație a „Fondurilor de vânătoare din Insula Mare a Brăilei pe natură de folosință din anul 1960”. Din tabel și din figura 3, se observă că din suprafață totală de 76 700 ha, suprafață care era supusă inundațiilor, 40% se cultiva agricol, 10% din teren era folosit ca pășune, 24% erau păduri de salcie, restul de 26% fiind luciu de apă și stuf.

Suprafețele arabile erau cultivate cu plante care se semănau târziu (după retragerea apelor), dând producții reduse: grâu 1 000 kg/ha, porumb 1 500 kg/ha. Suprafețele împădurite erau formate din salcie. Lacurile și bălțile existente (Șerbanu, Ulmu, Lupoi etc.) se exploatau piscicol în sistem extensiv, obținându-se o producție, după datele M.I.A. de cca 20—60 kg/ha pește.

Lucrările de îndiguire a Insulei Mari a Brăilei au început în 1964 și în decurs de 5—6 luni digul a fost terminat. El este amplasat de-a lungul celor două brațe ale Dunării și are o lungime de 130 km (înălțimea medie este 3—4 m, volumul pe metru liniar 50—60 m³, iar volumul total al terasamentelor este de 9 mil. m³). Prin acest dig s-a apărut de inundații 94% (cca 72 000 ha) din suprafața totală.

Pentru evacuarea apelor din interior, provenite din precipitații, din infiltrații și din afluxul apelor freatice s-a trecut, începând din anul 1965, la o nouă fază de executare a lucrărilor de desecare. Acestea vor asigura cultivarea terenurilor agricole în condiții optime și cu producții constante. Până la sfârșitul anului 1968 s-au desecat 32 000 ha, iar la sfârșitul anului 1969 sînt prevăzute a se termina lucrările de pe întreaga suprafață.

A fost întocmit un proiect cuprinzînd toate canalele de diferite ordine pentru evacuarea apelor ele putînd folosi și la irigarea culturilor agricole. Executarea canalelor, întreținerea și folosirea lor este dată la 7 sisteme independente care dispun de 13 stații de pompare, din care 7 de evacuare a apelor în Dunăre, amplasate la digul de centură și 6 stații de pompare amplasate în interior. Toate stațiile de pompare au un caracter reversibil, putînd fi utilizate și pentru irigație. Debitul total instalat este de 74 m³/s. Lungimea totală a canalelor interioare este de 1 400 km.

Paralel cu executarea acestor lucrări, s-a mai făcut defrișarea pădurilor de salcie din interiorul suprafeței îndiguite și plantarea unor suprafețe cu plop, în zona inundabilă rămasă între dig și mal. De asemenea, în proporție de 95% s-a executat destufizarea terenurilor cu vegetație acvatică.

Fondurile de vânătoare, din Insula Mare a Brăilei, pe natură de folosință în anul 1960 și comparativ, fondul forestier în 1977

Nr. crt.	Denumirea	Fondul de vânătoare							Pădurea rămasă în 1970 (în zona dig-mal)	
		Suprafața totală, în hectare	arabil	pășune	deltă	neproductiv	pădure	în hectare	în procente față de 1960	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
89	Balta Măcinului	7 450	1 270	300	3 740	50	2 090	520	25	
90	Turcoaia	*8 350	3 060	—	3 200	—	2 090	500	24	
91	Balta Pecineaga Lupoiu	*9 200	1 290	1 080	4 550	250	2 030	200	10	
115	Ciobanu-Baltă	*2 600	1 710	—	590	100	200	100	50	
117	Vadul Oii	*2 600	1 520	—	800	50	230	100	43	
36	Fundu Mare	10 000	6 310	1 000	190	—	2 500	1 520	61	
35	Dinuleasa	9 500	3 500	2 000	500	—	3 500	1 010	29	
33	Veriga	*3 500	900	800	1 000	—	800	150	18	
32	Babalecu	9 000	3 200	2 000	1 800	—	2 000	—	0	
31	Bandoiu	6 500	3 800	500	1 200	—	1 660	100	10	
30	Mărașu	8 000	4 280	200	1 860	—	1 660	100	6	
	Total general	76 700	30 840	7 880	19 430	450	18 100	4 300	233	

*) Parte din suprafața fondurilor este în afara Insulei Mari a Brăilei

**) Datele sînt luate din fișele fondurilor de vânătoare

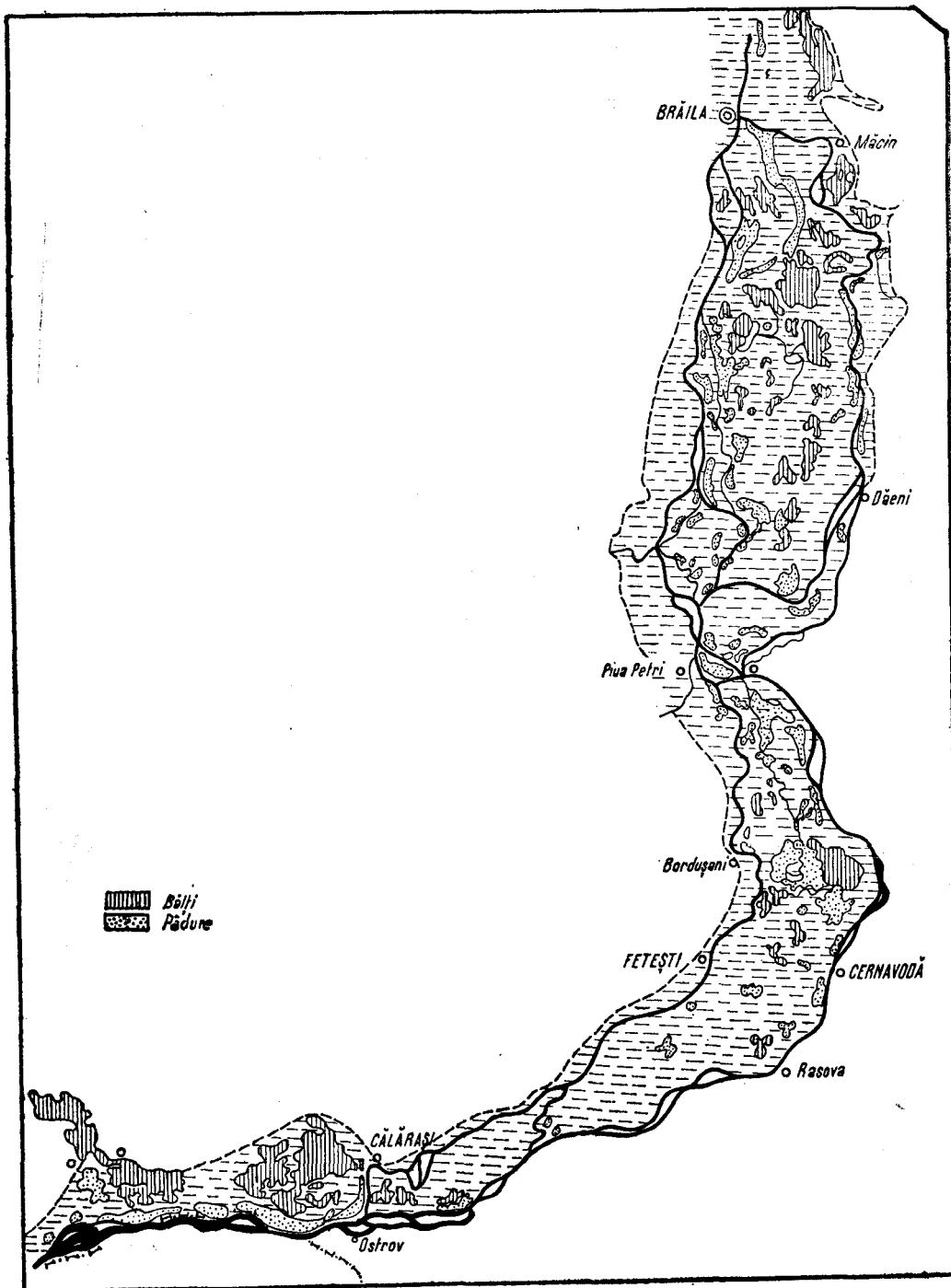

Fig. 3 — Situația bălților Brăilei și Ialomiței în anul 1960

Din tabelul 3, care cuprinde „Folosința terenurilor din Insula Mare a Brăilei” în anul 1960, comparativ cu perioadele 1966/70 și 1975/80, se poate vedea că numai 6% din suprafață, a mai rămas inundabilă. Fondul forestier care avea în anul 1960 o suprafață de peste 18 000 ha (tabelul 2), a rămas în anul 1970 la numai 4 300 ha, amplasate în zona inundabilă dig-mal, avînd forma unei fișii de pădure, cu lățimea medie între 50 și 300 de metri. Pădurea se compune îndeosebi din plop negru hibrid.

Tabelul 3

Folosința terenurilor din Insula Mare a Brăilei în anul 1960, comparativ, cu perioadele 1966/1970 și 1975/1980

Modul de folosință a terenurilor		Anul sau perioada		
		1960	1966—1970	1975—1980
Suprafața totală	inundabilă	76 700	4 756	4 756
	neinundabilă	—	71 994	71 994
Suprafața amenajată	în incinta îndiguită	—	71 994	71 994
	zona dig-mal	—	4 318	4 318
	ocupată de diguri	—	388	388
	arabil			
Modul de folosință a terenurilor, în zona incintei îndiguite	C.A.P.	14 203	4 912	4 912
	I.A.S.	—	64 300	63 300
	pășune	8 000	—	—
	bălți, lacuri, stuf	33 638	388	388
	canale desecare	—	1 400	1 400
	canale irigații	—	—	1 100
	intravilan, drumuri	556	674	894
	pădure	15 597	326	—

În concluzie, rezultă că suprafața agricolă predomină în insulă; numai terenul cultivat cuprinde 90% din suprafața totală, restul suprafeței fiind ocupată de canale de desecare, canale de irigație, drumuri, lacuri ș.a. În afară de câteva C.A.P.-uri, întreaga producție a insulei este condusă de întreprinderea agricolă de stat Lunca, care este organizată pe ferme. În planul de perspectivă se prevedea ca 86% din suprafață să fie cultivată cu porumb, iar restul cu floarea-soarelui, borceag masă verde, porumb siloz; se experimentează în prezent și cultura păioaselor. Producțiile agricole se întrevăd a fi foarte mari în zona irigată ele ajungînd la porumb boabe între 8 000 și 12 000 kg/ha. În anul 1968 s-au administrat îngrășăminte și erbicide pe o suprafață de 10 000 ha, iar lucrările agricole se execută în cea mai mare parte mecanizat.

Balta Ialomiței. Este mărginită pe toate laturile de brațele Dunării și anume: brațul Borcea spre vest și Dunărea spre sud-est. Unitatea avea o lungime de cca 110 km, începând ceva mai jos de Călărași și pînă la Hirșova. Lățimea maximă este de 12 km.

Ca și în bălțile Brăilei, din cauza cotelor scăzute ale terenurilor, inundabilitatea avea o frecvență ridicată.

În tabelul 4 se prezintă o situație a „Fondurilor de vînătoare din Balta Ialomiței, pe natură de folosință, din anul 1960”. Din tabel și din fig. 3 se observă că din suprafața totală de 83 660 ha, suprafață care era supusă inundațiilor, 37% se cultiva agricol, 14% din teren era folosită ca pășune, 28% erau păduri de salcie cu puțin plop, iar restul de 21%, luciu de apă și stuf.

Tabelul 4

Fondurile de vînătoare din Balta Ialomiței, pe natură de folosință în anul 1960 și comparativ, fondul forestier în 1970

Fondul de vînătoare		Suprafața totală în hectare	Suprafața fondurilor, pe folosință, în 1960 în ha					Pădure rămasă în 1970 (în zona dig-mal) în hectare
Nr.	Denumirea		arabil	pășune	baltă	neproductiv	pădure	
0	1	2	3	4	5	6	7	8
209	Balta Hirșova	14 000	6 580	—	680	100	6 640	** 4 500
210	Cabil	11 600	3 140	—	2 550	100	5 810	** 2 500
197	Bordușani	*12 060	2 710	1 040	3 370	300	4 640	** 2 000
196	Fetești Baltă	*15 000	6 490	3 900	3 330	100	1 180	** 500
195	Borcea	*17 000	2 000	6 220	6 100	300	2 380	** 1 160
190	Balta Roșeți	*14 000	10 170	340	460	--	3 030	1 840
Total general		83 660	31 090	11 500	16 490	900	23 680	12 500

* Parte din suprafața fondurilor este în afara Bălții Ialomiței

** Suprafețele sînt date cu aproximație, deoarece lucrările de amenajare a pădurilor erau în curs

Culturile agricole erau asemănătoare cu cele din Balta Brăilei cu deosebirea că aici se mai cultiva și orezul pe anumite suprafețe.

Lucrările de îndiguire a Bălții Ialomiței au început ceva mai tîrziu, prin anii 1965—1966, îndiguindu-se separat două suprafețe și anume: Balta Roșeți și în continuare Balta Ialomiței propriu-zisă.

Digurile de apărare au fost amplasate de-a lungul celor două brațe ale Dunării și au o lungime totală de peste 220 km. Prin aceste diguri a fost apărută de inundații 83% (cca 70 000 ha) din suprafața totală, deci un procent ceva mai mic decît în cazul Insulei Mari a Brăilei.

Toate canalele necesare, de diferite ordine, pot folosi și la irigarea culturilor agricole. Teritoriul este organizat pe sisteme inde-

pendente, iar lucrările de desecare a întregii suprafețe s-au terminat în anul 1970.

Paralel cu executarea acestor lucrări s-a început și defrișarea pădurilor interioare și plantarea suprafețelor cuprinse între dig și mal, cu plop. În prezent mai sînt păduri interioare, care urmează să fie defrișate și terenul să fie cedat agriculturii.

În tabelul 5, care cuprinde „Folosința terenurilor din Balta Ialomiței în anul 1960, comparativ cu etapa I (1966—1970) și cu etapa a II-a”, se poate vedea că 17% din suprafață va rămîne inundabilă. Fondul forestier care avea în 1960 o suprafață de peste 23 000 ha (tabelul 4), a rămas în anul 1970 la cca jumătate, amplasat numai în zona inundabilă dig-mal, sub forma unei fișii de pădure. Un trup de pădure mai mare va fi între cele două diguri de apărare, care desparte Balta Roșei de restul Bălții Ialomiței.

Tabelul 5

Folosința terenurilor din Balta Ialomiței în anul 1966, comparativ, cu etapa I (1966 — 1970) și etapa a II-a

Modul de folosință		Anul sau etapa		
		1960	Etapa I	Etapa a II-a
Suprafața totală în ha	Inundabilă	83 658	14 345	14 345
	Neinundabilă	—	69 313	69 313
Suprafața totală amenajată în hectare	Zonă îndiguită	—	69 313	69 313
	Zonă dig-mal	—	13 215	13 215
	Ocupată de dig	—	1 130	1 130
Modul de folosință al terenurilor în zona îndiguită (incinta), în hectare	Arabil	21 423	64 150	63 950
	Pășune	11 500	—	—
	Bălți, stof, lacuri	16 490	—	—
	Canale	—	1 444	1 544
	Intravilan, drumuri, alte folosințe	900	3 819	3 819
	Pădure	19 000	—	—

În concluzie, rezultă că suprafața arabilă predomină în zona insulară, terenul cultivat cuprinzînd 76% din suprafața totală, restul fiind ocupat de canale de desecare și alte folosințe.

Zonele I, II, IV și V. În aceste subzone, situate de la Ostrovul Corbului (județul Mehedinți) pînă la Tulcea, sînt cuprinse 75 de fonduri de vînătoare, care au în majoritate ca specie principală iepurele (numai 9 au vînat acvatic). Din suprafața lor, doar 280 000 ha vor fi îndiguite împotriva inundațiilor prin diguri de apărare, restul supra-

feței urmînd, să fie străbătută doar de canalele necesare irigării culturilor agricole. Lucrările în aceste subzone au început mai tîrziu (prin anul 1967). Pe multe din aceste suprafețe sînt în curs și lucrările de reamenajare a pădurilor, cu scopul de a delimita schimbările survenite în fondul forestier.

Din cele nouă fonduri, care aveau ca specii principale vînatul acvatic, vor fi apărate împotriva inundațiilor opt (deci specia principală se va schimba). Singurul fond care nu este prevăzut a se îndigui, fiind propus ca rezervație faunistică, este fondul nr. 29 Vîlcui, care cuprinde Insula mică a Brăilei.

5.1.2. Fonduri de vîntoare, situate în afara luncii inundabile

În partea de vest a țării, în afara zonei care urmează a se îndigui, se găsesc 17 fonduri de vîntoare. Acestea, sînt fonduri care au în general ca vînat principal căpriorul și iepurele, ele fiind ferite de inundațiile Dunării.

În partea de est a țării și anume în Ocolul silvic Tulcea, limitrofe cu Delta Dunării se mai găsesc încă 5 fonduri de vîntoare, care nu intră în proiectul de îndiguiri întocmit de Institutul de proiectări și îmbunătățiri funciare. Patru din ele au ca vînat principal iepurele, iar unul vînatul acvatic.

5.2. SITUAȚIA SPECIILOR DE VÎNAT, DIN ZONA LUNCII DUNĂRII

Corespunzător bonității stabilite în anul 1960, se constată că speciile principale de pe cele 92 fonduri de vîntoare (fig. 1) au fost:

- iepurele, pe 61 de fonduri (66%) ;
- vînatul acvatic, pe 27 fonduri (30%) și
- iepurele în amestec cu căpriorul, pe 4 fonduri (4%).

Majoritatea modificărilor au fost aduse fondurilor cu vînat acvatic (terenurilor care erau acoperite în mare parte cu apă sau inundabile) și în mai mică măsură celorlalte terenuri unde era prezent iepurele. Acestea sînt amplasate în cea mai mare parte (17 fonduri) în zona insulară, care cuprinde Insula Mare a Brăilei și Balta Ialomitei.

5.2.1. Insula Mare a Brăilei

În tabelul 6 sînt prezentate speciile de vînat, în cifre medii, după evaluările făcute în anii 1968 și 1969 de către filialele de vîntoare și ocoalele silvice și confirmată prin observațiile făcute de noi.

Modificările care au avut loc (desecările și defrișările) au schimbat în mod substanțial structura faunei. Lucru este explicabil, deoarece în locul ghiolurilor și a pădurilor care au existat, au luat naștere imense suprafețe agricole (fig. 4 și fig. 5).

Fig. 4 — Culturile de porumb și floarea-soarelui care predomină în Insula Mare a Brăilei după îndiguire

Fig. 5 — Culturi agricole efectuate pe soluri care mai păstrează resturi de scoici de pe fundul lacului Șerbanu

Dacă în Insula Mare a Brăilei, care era o mică deltă, existau cca 150 specii de păsări, predominând cele acvatice, acum numărul celor ce cuibăresc este mult mai redus și acestea sînt în majoritate păsări de țărături și de uscat. Speciile acvatice (rațele, gîștele etc.) probabil au căutat alte locuri de cuibărire.

Deasupra cîmpului agricol din Insula Mare a Brăilei, în perioada premergătoare clocitului, ca și în restul timpului, au fost observate numeroase exemplare de Ardeide, Anseride etc., care reveniseră la

Vinatul existent în anii 1968—1969 în Insula Mare a Brăilei

Fondul de vânătoare		Specii principale		Alte specii semnalate
Nr. crt.	Denumirea	iepurele buc.	anul semnalării	
89	Balta Măcinului	100	1963	Vulpi, lupi, pisici sălbatice, vidre, vînat cu pene
90	*Turcoaia	120	1963	Vulpi, pisici sălbatice, vidre, dihuri, vînat cu pene
91	*Pecineaga Lupoi	80	1963	Vulpi, pisici sălbatice, vidre, vînat cu pene
115	*Ciobanu-Baltă	130	1963	Idem
117	*Vadul Oii	180	1963	Idem
36	Fundul Mare	da	—	Vulpi, pisici sălbatice, bizami, vînat cu pene
35	Dinuleasa	da	—	Vulpi, pisici sălbatice, vidre, bizami, vînat cu pene
33	*Veriga	140	—	Vulpi, vînat cu pene
32	Babalecu	140	—	Vulpi, vidre, vînat cu pene
31	Bandoiu	120	—	Vulpi, vînat cu pene
30	Mărașu	250	1963	Vulpi, vidre, vînat cu pene

Nota: • Parte din suprafața fondului, este în afara Insulei Mari a Brăilei

vechiul loc. După o staționare relativă au părăsit această zonă, căutînd probabil alte locuri favorabile.

O serie de specii ce au cuibărit în vechiul biotop, au fost observate căutînd hrană pe marginea fostului braț Filipoiu, ca și pe alte canale de irigație (egrete mici, stîrci galbeni, de noapte, purpuriu etc.). Se poate vorbi despre o retragere a unor specii din fața terenurilor devenite neprielnice și ocuparea de noi teritorii, care corespund cerințelor lor.

În acest fel, se explică și marea concentrare de păsări emigrate în Insula Mică a Brăilei, tocmai în perioada cînd au avut loc lucrările de îmbunătățiri funciare în zona învecinată (din Insula Mare a Brăilei). Menționăm că Insula Mică a Brăilei, nu a fost supusă lucrărilor de îndiguire.

Dacă o serie de păsări acvatice au părăsit obligate această nișă ecologică (Insula Mare a Brăilei), alte specii, ca cele terestre, au ocupat treptat locul liber. Astfel, începînd din anul 1969, în Insula Mare a Brăilei au fost observate următoarele specii de vînat mai importante:

Iepurele (Lepus europaeus Pall), după cum rezultă și din tabelul 6, a existat în efective reduse, în incintă și înainte de îndiguire, pe fondurile care aveau grinduri (nr. 30, 117 ș.a.) unde se putea refugia în timpul inundațiilor. Pe o parte din fonduri, lipsite de locuri înalte de refugiu, el a apărut din terenurile învecinate după terminarea digului de apărare (pe fondul de vînațoare nr. 32 ș.a.), astfel că as-

tăzi se găsește răspândit în interiorul întregii zone îndiguite. Efectivele sînt în creștere, pe unele fonduri recoltîndu-se chiar în cantități mici. Din informațiile primite, rezultă că pe fondul de vînătoare 35 Dinuleasa, filiala Brăila a făcut în anul 1965 popularea cu 140 iepuri și cu mai mulți căpriori.

Din pădurile învecinate a pătruns în perimetrul îndiguit și căpriorul (*Capreolus capreolus* L.), care în momentul de față este bine reprezentat. El găsește condiții bune de dezvoltare și în terenul agricol, din cauza numeroaselor locuri de adăpost existente pe digurile și canalele construite. De asemenea, are la dispoziție și apa necesară în tot timpul anului, spre deosebire de pădurile de stepă situate în zona lipsită de apă (fig. 6).

Mistrețul (*Sus scrofa* L.) este în număr redus.

Un factor care frînează dezvoltarea normală a speciilor de interes economic (iepurele, căpriorul, potîrnichea etc.) îl constituie animalele dăunătoare, care se înmulțesc foarte repede în noile condiții create. Astfel :

Pisica sălbatică (*Felis silvestris*) găsește numeroase locuri de adăpost în scorburile sălciilor rămase de la defrișări (fig. 7), canalele de irigație, unde vegetația este bine reprezentată. În aceleași locuri se dezvoltă bine și vulpea (*Vulpes vulpes* L.), nevăstuica (*Mustela nivalis* L.) și dihorul (*Mustela putorius* L.). Pentru eliberarea cîmpului agricol în ultimul timp, s-au dat foc resturilor (buturugilor) rămase pe cîmp în urma defrișărilor. Din această cauză, vulpile au început să-și construiască galeriile direct în cîmpul agricol, după efectuarea semănăturilor de toamnă.

Lupus (*Canis lupus*) a fost semnalat în trecere prin zona îndiguită.

Vidra (*Lutra lutra* Ex.) are efectivele în scădere din cauza înrăutățirii condițiilor de viață, provocată de dispariția luciului de apă.

Bizamul (*Ondrata zibethica* L.), specie prezentă și înainte de îndiguire, actual se găsește în efective mai reduse (galeriile se pot observa de-a lungul canalelor).

Referitor la păsările ce cuibăresc în zona interioară, se amintește : potîrnichea (*Perdix perdix* L.), prepelița (*Coturnix coturnix* L.) și cristeiul (*Crex crex* L.). Desigur că și alte specii care cuibăresc în cîmp deschis vor popula zonele îndiguite. În acest sens, se poate menționa, după informațiile primite de la personalul filialei Brăila, apariția dropiei (*Otis tarda* L.) și spurcaciului (*Otis tetrax* L.).

Impresionante ca număr în incinta îndiguită sînt turturelele, care în suprafața unde predomină floarea-soarelui și porumbul, au găsit suficiente resurse alimentare.

Rățele sălbatice găsesc ca singur loc corespunzător de cuibărire, zona dig mal. Această zonă, singura care prezintă condiții bune pen-

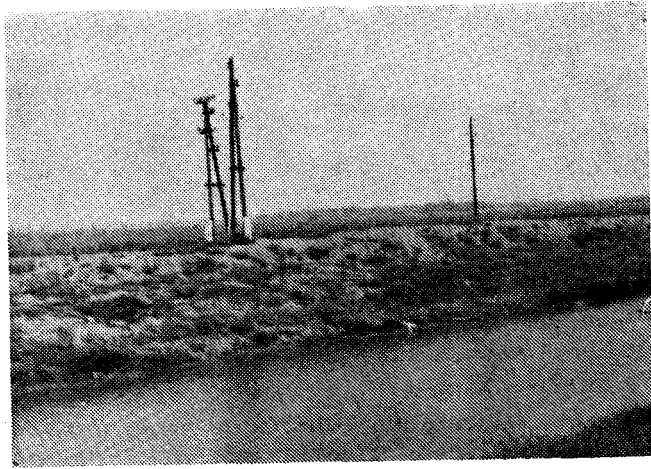

Fig. 6 — Canalul Filipoiu, după terminarea lucrărilor de hidroameliorații

Fig. 7 — Resturile rămase după defrișarea sălciilor, la adăpostul cărora se mențin râpitoarele

tru o gospodărire cinegetică mai intensivă, respectiv unde se pot monta cuiburi artificiale pentru atragerea Anatidelor, nu poate fi exploatată la valoarea ei reală, datorită factorului antropic. Menționăm că multe din drumurile de acces se găsesc tocmai în această suprafață, ceea ce favorizează o vehiculare continuă și în plus populația băștinașă deranjează sau distruge cuiburile.

Aceste fenomene sînt valabile pentru toate zonele supuse influenței lucrărilor de îmbunătățiri funciare.

5.2.2. Balta Ialomiței

În tabelul 7 sînt prezentate speciile de vînat (în cifre medii), după evaluările făcute în anii 1968 și 1969 de către filialele de vînatore și ocoalele silvice, confirmate prin observațiile făcute de noi.

În Balta Ialomiței, datorită grindurilor mai numeroase bune pentru refugiu, vînatul mamifer (iepuri, vulpi ș.a.) a existat în efective mai mari decît în Insula Mare a Brăilei și înainte de îndiguire. Aceasta, rezultă și din faptul că densitatea iepurilor este mai mare în prezent, ceea ce a permis ca pe fondul nr. 190 Balta-Roșeți (înconjurat de diguri de apărare, situat în partea de sud-est a bălții), în sezonul 1967—1968, să se recolteze peste 200 de iepuri.

Tabelul 7

Vînatul existent în anii 1968 și 1969, în Balta Ialomiței

Fondul de vînatore		Specii principale				Alte specii semnalate
		Iepurile		Căpriorul		
Nr. crt.	Denumirea	buc.	anul semnării	buc.	anul semnării	
209	Balta Hirșova	da	—	da	—	Vulpi, pisici sălbatice, nevăstuici, vînat cu pene, vidre
210	Cabil	110	1967	7	—	I d e m
197	*Bordușani	da	—	—	—	I d e m
196	*Fetești Baltă	600	1963	8	1967	Idem + mistreți în 1966
195	*Borcea	800	1961	—	—	Idem + mistreți din 1962 + viezuri
190	*Balta Roșeți	1 000	1961	15	1967	I d e m

Notă: * Parte din suprafața fondurilor, este în afara Bălții Ialomiței.

Pe trei fonduri de vînatore au apărut și căpriori din zonele învecinate; numărul lor este în continuă creștere, astăzi evaluîndu-se la peste 40 de exemplare în întreaga insulă. De asemenea, mistrețul și-a făcut apariția și s-a instalat definitiv, găsind condiții bune pentru dezvoltarea lui

În rest (amenajarea terenului, animale dăunătoare, vînat acvatic ș.a.) situația este asemănătoare cu cea din Insula Mare a Brăilei.

5.2.3. Zonele I, II, IV și V

Pe cele 21 fonduri de vînatore, situate în subzona a V-a, Lunca exterioară dreaptă, nu apar modificări importante în structura speciilor de vînat. Fondul nr. 83 Pisica, avînd ca vînat speciile acvatice, rămîne la fel, deoarece biotopul inițial deocamdată nu a fost modificat. Singurele fonduri în care apar specii noi sînt: nr. 126 Cochir-

leni, unde se infiltrează căpriorul în mod natural (semnalat din 1965); nr. 10 Adamclisi, unde a fost introdus fazanul (din 1965) și nr. 6 Olțina, unde fazanul se infiltrează pe cale naturală.

Pe cele 12 fonduri de vânătoare situate în subzona a IV-a, lunca exterioară stîngă, s-au produs următoarele modificări în situația speciilor de vînat: la nr. 64, Lacul Brateș, care în mare parte a fost îndiguit, a apărut iepurele ca specie principală; la nr. 38 Brăila și 37 Chișcani a apărut căpriorul pe cale naturală, în anul 1964; s-au făcut repopulări cu căpriori și potîrnichi în anii 1963 și 1964, pe fondurile nr. 62 Galați și 63 Tulcești. Vînatul acvatic a rămas ca specie principală numai pe fondul de vânătoare nr. 29 Vilciu, care a fost declarat rezervație.

Structura speciilor de vînat, din cele 22 de fonduri de vânătoare, amplasate în subzona a II-a Olt-Călărași și 20 fonduri din subzona I Calafat-Corabia, în care predomină iepurele ca specie principală de vînat, este asemănătoare cu cea veche. Se menționează numai faptul că efectivele speciilor de vînat terestru (iepure și căprior etc.) sînt în continuă creștere, și aria de răspîndire a lor se extinde, pe măsură ce lucrările de hidroameliorații înaintează.

6. CONCLUZII

Lucrările mari de îndiguiri, desecări și irigații care s-au executat sau sînt în curs de-a lungul Dunării, determină o schimbare radicală a biotopurilor și a structurii, faunei, pe o suprafață de aproape o jumătate de milion de hectare. Modificările vechiului biotop poate contribui la mărirea productivității fondurilor de vânătoare, deoarece favorizează extinderea sau apariția unor specii de vînat terestru, în locul celui acvatic, specii care au o mai mare valoare economică (iepurele, căpriorul, fazanul etc.).

Se creează condiții care favorizează introducerea, cel puțin cu caracter experimental, a unor specii de vînat valoroase, ca cerbul comun. El a mai existat în trecutul îndepărtat, biotopul actual puțin favoriza dezvoltarea unor exemplare cu trofee foarte puternice, care pot întrece chiar pe cele obținute astăzi în zona de coline și munte. Experiența unor țări vecine ca Iugoslavia și Ungaria, justifică aceste argumente.

BIBLIOGRAFIE

1. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C. CORNEL și colab. — Răspîndirea speciilor de vînat în R.S. România — Studii și cercetări, I.C.F. București, vol. XXIII-A, seria, I, pag. 35—50, 1963.
2. BOJOVIC DUSAN — Later works on settling big game on the territory of Serbia southerly of the Sava and the Danube — (Recenta lucrare de colonizare a vînatului mare în regiunea Serbiei din sudul Savei și Dunării). Les rapports du VII-a Congres Beograd — Ljubljana, sept. 1965, p. 359—364, 1967.

3. BÖSENBERG, K. — Zu Fragen der Vogelansiedlung un Walde — (Problema colonizării păsărilor în pădure).
Die Soziblistische Forstwirtschaft, R.D.G., an 15, nr. 4, aprilie 1956, p. 125—126.
4. BRUCHOLZ, S. — Gelegeverluste bei Wildenten und wie sie verhindert werden — (Pierderi suferite de cuiburile de rațe sălbatice și cum pot fi ele evitate).
Forst und Jagd, an 11, R.D.G., nr. 5, p. 215—217 și nr. 5, p. 72, 1961—1962.
5. COMȘIA, A.M. — Biologia și principiile culturii vînatului.
Edit. Academiei R.P.R., București, 587, p. 1961.
6. DELARHE — Le gibier et son biotope — (Vînatul și biotopul său).
Plaisirs de la chasse, Paris, iunie, nr. 192, p. 248—249, 1968.
7. DUDA ALEX., STRĂVOIU, N.N. — Unele aspecte ale colonizării vînatului.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an XIX, nr. 2 (215), febr. 1967, p. 3—4.
8. ERNST, K. — Hasensussetzung und ihre Wirksamkeit — (Popularea cu iepuri a terenurilor și eficiența ei).
Unsere Jagd, R.D.G., an 15, nr. 1, ian. 1965, p. 5—9.
9. ESTIENE, H. — Aménagement des territoires de chasse au petit gibier — (Amenajare teritoriilor de vînătoare pentru vînatul mic).
Royal Saint-Hubert Club de Belgique, Bruxelles, an. 58, nr. 2, febr. 1967, p. 29—32.
10. PAȘCOVSCHI, S. — Măsurile de protecție a vînatului acvatic la cuibărit în Delta Dunării.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an XVII, nr. 4 (193), aprilie 1965, p. 11.
11. PAȘCOVSCHI, S. — Vînatul și pădurile de luncă.
Rev. Vînatului și pescarul sportiv, București, an XX, nr. 1, 1968, p. 7—8.
12. POPESCU, C., SCĂRLĂTESCU, G., ALMĂȘAN, H. ș.a. — Criterii provizorii pentru determinarea bonității fondurilor de vînătoare din R.P. România.
Studii și cercetări. Institutul de cercetări forestiere, București, vol. XXII-A, 1961, p. 85—129.
13. POPESCU, C.C., MANOLACHE, L. — Contribuții la cunoașterea modificărilor structurii faunei (Aves-Mamalia) în zonele îndiguite (cu privire specială asupra Insulei Mari a Brăilei).
Studii și comunicări de științele naturii — I, 1971, pag. 419—429. Muzeul Delta Dunării.
14. RAICOPOL MIRCEA — Mistrețul în regiunea Dobrogea.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an. XVII, nr. 5 (182), 1964, p. 5.
15. RUDESCU, L. — Omul și vînatul de baltă.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an. XVI, nov. 3 (168), 1963, p. 2 și 16.
16. SERGHIEV, B., MALOKOTIN — Soveršenstvoavat zakonî ob ohrane faunî — (Pentru perfecționarea legilor de ocrotire a faunei).
Ohotâ i Ohotnice Hozeastvo, Moskva, nr. 9, 1965, p. 1—4.
17. STANKOVIC, S. — Le gibier dans les biocénoses contemporaines — (Vînatul în biocenozele contemporane).
Les rapports du VII-a Congres, Beograd-Ljubljana, Beograd, 1967, p. 13—23.
18. STARTZBICHLER, F. — Repopularea cu vînat.
St. Hubertus, Wien, an 54, nr. 9, sept. 1968, p. 136.
19. STĂNCESCU, L., IOAN, T.N. — Terenuri recuperate în Insula mare a Brăilei.
Revista Probleme agricole, București, an XX, nr. 8, 1968, p. 74—80.
20. TĂLPEANU, M. — Păsările din Lunca Dunării în Oltenia.
Revista Vînatului și pescarul sportiv, București, an XVII, nr. 4 (181), p. 3—4 și nr. 5 (183), 1964, p. 3 și 10.

21. ȚUCULESCU, S. — Iarna și vînatul de baltă.
Rev. Vîntătorul și pescarul sportiv, București, an XVI, nr. 12, 1964 (189), p. 3.
22. VASILIU, G.D. — Sistema avium Romaniae, Paris, 1968.
23. VESPREMEANU, E.E. — Cîteva observații asupra cuibăritului în regiunea inundabilă a Dunării.
Rev. Vîntătorul și pescarul sportiv, București, nr. 5 (158), 1962, p. 4.
24. WEINZIERL, H. — Wildenten — Hege durch Künatliohe Brutstätten — (Îngrijirea rațelor sălbatice cu ajutorul cuiburilor artificiale).
Allg. Forstz. R.F.G., 21, nr. 30/31, iulie 1965, p. 473—476.
25. * * * — Din nou pierderi și pagube din cauza inundațiilor — Diana, nr. 23, 15 dec., 1968, p. 99.
26. * * * — Monografia geografică. Vol. I.
Ed. Academiei, București, 1960, p. 253—254.
27. * * * — Observații asupra vînatului din terenuri inundabile.
Rev. Vîntătorul și pescarul sportiv, București, an XVI, nr. 2 (167), 1963, p. 2.
28. * * * — Pentru protecția vînatului migrator.
Revista Vîntătorul și pescarul sportiv, București, an XVII, nr. 4 (193), 1965, p. 20.
29. * * * — Seconde réunion européenne pour la conservation de la sauvagine — (A doua reuniune europeană pentru protecția vînatului de baltă).
Le Saint Hubert, Paris, nr. 12, dec. 1966, p. 304—305.

CHANGEMENT DE STRUCTURE DE LA FAUNE CYNÉGÉTIQUE DES TERRAINS ENDIGUÉS SITUÉS DANS LA PLAINE ALLUVIALE DU DANUBE

Popescu, C. Cornel, Manolache Lucian

R É S U M É

Les recherches ont été effectuées en 1968 et 1969.

L'objet principal du thème a été d'analyser les modifications de biotopes intervenues dans la plaine inondable du Danube et leur influence sur la faune cynégétique, dans le but de trouver des solutions qui viendraient en aide à l'accroissement de la productivité des fonds de chasse situés dans cette zone.

On analyse, dans la première partie de l'ouvrage, la situation des fonds de chasse compris dans la zone inondable du Danube et, dans la seconde partie, les conditions existantes pour le gibier, autrefois et aujourd'hui.

Tout au long des 1 070 km parcourus par le Danube en Roumanie, s'étendent 114 fonds de chasse. Ils sont répartis dans 25 cantonnements forestiers dépendant de 11 inspectoriats et leur superficie totale est de presque 1 300 000 ha dont 18% sont couverts de forêts, 56% de terrain arable, 9% de pâturages, 13% d'eau et 4% sont improductifs (sans gibier).

Les travaux d'endiguements, de dessèchements et d'irrigations qui ont été exécutés ou sont en cours d'exécution au long du Danube, ont entraîné un changement radical des biotopes et de la structure de la faune sur une superficie d'à peu près un demi million d'hectares. Les modifications intervenues dans l'ancien biotope contribuent à l'accroissement de la productivité des fonds de chasse, elle favorisent l'extension ou l'apparition, à la place du gibier aquatique, d'espèces de gibier terrestre dont la valeur économique est plus élevée (lièvre, chevreuil, faisane, etc.)

Conformément à la fertilité établie en 1960, on constate que la proportion des principales espèces dans les fonds de chasse était:

- le lièvre dans 66% des fonds de chasse;
- le gibier aquatique dans 30% et,
- le lièvre en mélange avec le chevreuil dans 4%.

La majorité des modifications sont intervenues dans les fonds de chasse peuplés de gibier aquatique (terrains en grande partie recouverts d'eau ou inondables) et, dans une mesure plus réduite, dans les autres terrains où le lièvre représentait l'espèce principale.

Si, dans „Insula Mare a Brăilei” (la grande île de Brăila) qui constitue un petit delta il y avait auparavant 150 espèces d'oiseaux — en prédominance des oiseaux aquatiques — leur nombre aujourd'hui a beaucoup diminué et ceux qui y nichent à présent sont pour la plupart des oiseaux de rivage ou de terre. Les espèces aquatiques, les canards, les oies, etc. sont allés faire leur nid dans d'autres lieux.

Différents oiseaux aquatiques ont été obligés d'abandonner cette niche écologique (grande île de Brăila) et, progressivement, d'autres espèces terrestres ont occupé la place libre. En 1969, dans la „grande île de Brăila” on a pu observer les plus importantes espèces de gibier suivantes: lièvres, chevreuil, sanglier et perdrix. Certaines espèces de gibier nuisibles comme le chat sauvage, le renard, le loup, etc., ayant trouvé ici de bonnes conditions d'abri, se sont multipliées en grand nombre.

En même temps, des conditions favorables ont été créées pour l'introduction, tout au moins à caractère expérimental, de certaines espèces de gibier de valeur, comme par exemple le cerf commun. Autrefois, le cerf vivait déjà dans ces parages et le biotope actuel peut favoriser le développement d'exemplaires ayant de très puissants trophées capables de rivaliser et même dépasser ceux obtenus aujourd'hui dans les zones de collines ou de montagnes.

Pour conclure, on apprécie que la productivité cynégétique de ces terrains sera beaucoup plus élevée que celle existant avant l'exécution des travaux de dessèchements et d'irrigations, à condition que soit appliquée une gestion supérieure dans laquelle sera incluse une lutte intense contre les agents nuisibles du gibier, ceux-ci ayant trouvé, ici tout comme les autres espèces de gibier terrestre, de bonnes conditions de développement.

ИЗМЕНЕНИЕ СТРУКТУРЫ ОХОТНИЧЬЕЙ ФАУНЫ НА ПЛОЩАДЯХ ОКРУЖЕННЫХ ДАМБАМИ, РАСПОЛОЖЕННЫХ В ПОЙМЕ ДУНАЯ

Попеску К. Корнел, Манолаке Лучиан

РЕЗЮМЕ

Исследования проводились в период между 1968 и 1969 гг.

Главный предмет темы состоял в рассмотрении изменений биотопов происшедшие в пойменной части Дуная и их влияние на охотничью фауну, в целях нахождения решений содействующих повышению производительности охотничьих фондов расположенных в данной зоне.

В первой части работы рассматривается положение охотничьих фондов, расположенных в поймах Дуная и во второй части положение дичи в прошлом и в настоящее время.

На протяжении всех 1070 км по которым протекает дунай в Румынии расположено 114 охотничьих фондов. Они расположены в 25 лесничествах, подчиненных 11 инспекторам и обладают общей площадью примерно в 1.300.000 га из которых 18% покрыты лесом, 56% пахота, 9% выпасы, 13% зеркало воды и 4% непродуктивной площади /без дичи/.

Работы по строительству дамб, по осушению и орошению, которые были проведены или проводятся в настоящее время вдоль Дуная, привели за собой коренное изменение биотопов и структуры фауны, на площади примерно в пол тысячи гектаров. Изменение прошлого биотопа содействует повышению производительности охотничьих фондов, благоприятствуя распространению или появлению некоторых пород наземной дичи, вместо водной дичи и которые имеют большее экономическое значение /заяц, косуля, фазан и т.д./.

Соответственно установленному бонитету /в 1960 году / отмечается, что главные породы на охотничьих фондах — следующие :

- заяц на 66% фондов;
- водная дичь на 30% фондов и
- заяц в смеси с косулей на 4% фондов.

Большинство изменений были внесены фондам с водной дичью /площади покрытые в большинстве водой или подверженные наводнениям/ и в меньшей мере другим площадям на которых заяц находился в виде главной породы.

Если на Большом Острове Браилы, который составляет небольшую дельту, существовало около 150 пород птиц, при чём преобладали водные птицы, в настоящее время количество вьющих гнёзда гораздо меньше и последние являются в большинстве птицами побережья и суши. Водные породы, утки гуси и т. д., нашли себе другие места для гнёзд.

Ряд водных птиц были обязаны покинуть эту экологическую нишу/Большой Остров Браилы/, а другие породы, наземные, постепенно заняли освобожденное место. В 1969 году, на Большом Острове Браилы были отмечены следующие более важные породы дичи: заяц, косуля, дикий кабан и куропатка. Очень размножились вредные породы дичи как: дикая кошка, лисица, волк и др., которые нашли хорошие условия укрытия.

В то же время созданы условия благоприятствующие внедрению, по крайней мере в опытном порядке, некоторых ценных пород дичи, как олень обыкновенный. Он уже существовал в далёком прошлом, при чём существующий биотоп может благоприятствовать развитию некоторых экземпляров с очень мощными трофеями, которые могут превзойти даже полученные в настоящее время трофеи в холмистой и горной местности.

В заключение оценивается, что охотничья производительность данных площадей будет гораздо выше существующей до проведения работ по осушению и орошению, при условии высококачественного ведения хозяйства, которое должно включать также и борьбу против вредителей дичи, которые нашли себе такие же хорошие условия развития, как и другие породы наземной дичи.

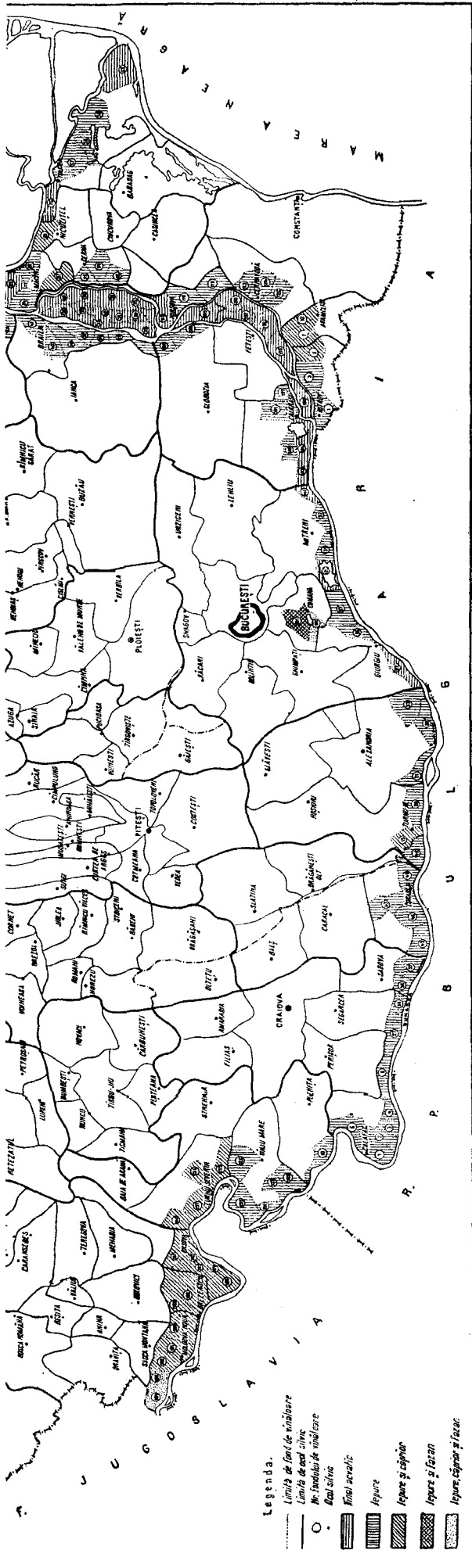

Fig. 1 — Amplasarea fondurilor de vinătoare de-a lungul zonei Lunzii Dunării și speciile principale de vinătoare stabilite în anul 1960

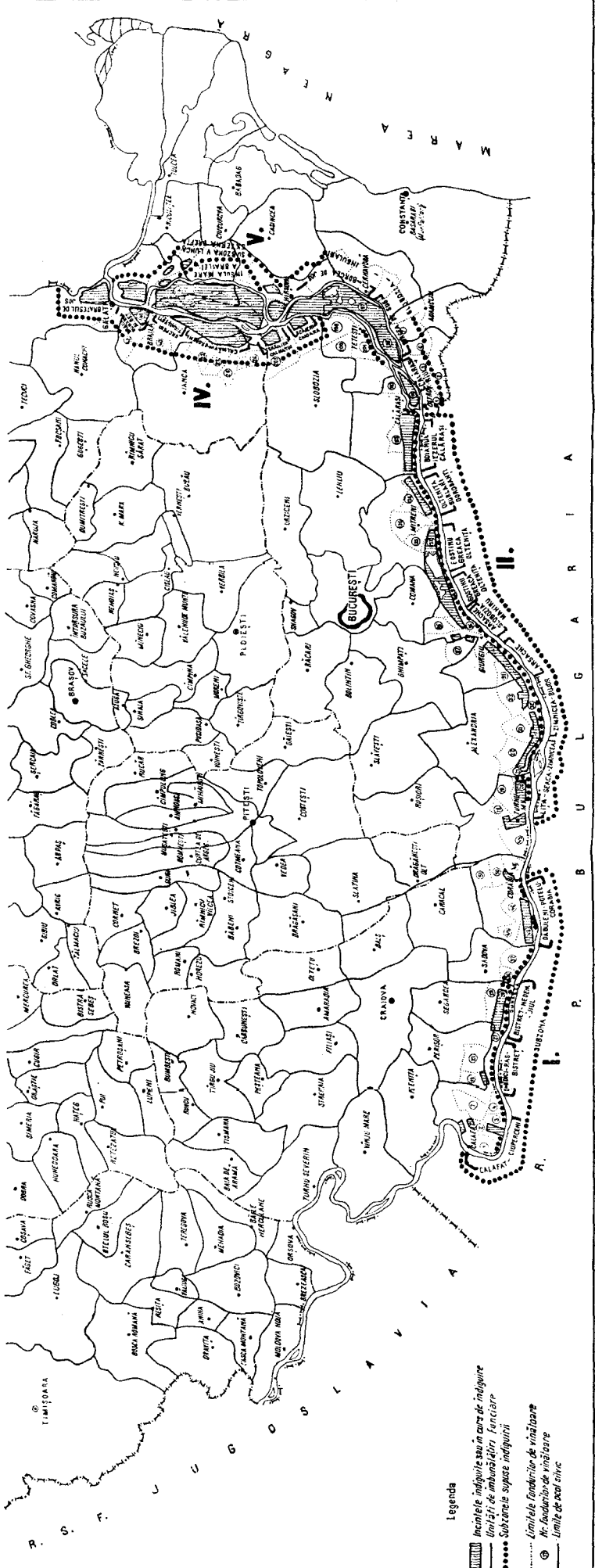

Fig. 2 — Incinteletă îndiguită din lunca inundabilă a Dunării